

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDREȘCO

PRIM-REDACTOR : I. N. GESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

SUMAR :

Or închisoare pentru datoriile, or faliment pentru civilii (urmare), de d-l I. Tanoviceanu;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de Casație, secția I: Casa Proprietății moșii orașului Bârlad cu Em. Ghinescu și Cred. Urban București;

Tribunalul Roman: Max Schiffer cu I. Banculescu (moratoriul); Tribunalul Ilfov, secția II: Buhor Levy și S. Grünberg, opoziție în afacerea supraquotelor;

Tribunalul Ilfov, secția I: Al. Parisianu în opoziția ce a făcut în chestia fraudelor de la Finanțe;

Curiosități Judecătorești.

OR ÎNCHISOARE PENTRU DATORII,

OR FALIMENT PENTRU CIVILI

(Urmare) (*)

Ce este în definitiv constrângerea corporală în contra căreia se ridică atâtea glasuri?

Ea nu e de cât un mijloc de a sili pe debitorii să nu ascundă sau să cheltuiască nebuzește banul altuia. Fie-care, după cum zice proverbul românesc, să-și întindă picioarele atât cât 'i este plapuma.

Are mult? Cheltuiască mult dacă vrea; are puțin cheltuiască puțin. Calcă acest principiu emina-mente social? El trebuie pedepsit pentru ca să 'i fie învățatură și lui și altora ca el, pentru ca să nu mai mănânce averea altuia.

Acel care consumă bunul altuia fără voia lui, ori ce contract sau mijloc ar întrebuința, după dreptul natural tot hoț este, și atât timp pe cât se admite principiul respectului proprietății trebuie pedepsit. Nu importă câtuși de puțin, sub punctul de vedere al victimei, modul cum ea a fost despuiată de bunul său; pe ascuns sau pe față, sub formă de deposit or de împrumut, prin răpire sau prin înșelăciune, paguba este aceeași pentru proprietar, și legiuitorul care voeste să ocrotească proprietatea trebuie să o apere de ori-și ce fel de atac. Un gospodar care și-ar îngredi o livadă de pomi de trei părți și-ar lăsa pe a patra absolut deschisă, ar fi nebun; tot ast-fel nu e înțelept legiuitorul care lasă oamenilor improbi o cale absolut liberă ca să mănânce bunul altuia, după ce de altminterlea a luat o mulțime de măsuri pentru protecțiunea proprietății.

Se spune că legiuitorul trebuie să apere pe om

(*) Văzi Curierul Judiciar No. 63 și 64 din a. c.

de furt și de răpire, căci de acestea nimeni nu se poate apăra, dar de insolvabilitate ori-cine se poate feri, căci nu are de cât să nu împrumute fără garanții reale, or cel puțin să ia seama și să împrumute numai oameni cinștii.

Așa este; pe unii oameni e îndestul să-și aperi de furt și de răpire, dar sunt alții care au trebuință de o apărare mai întinsă. Nu tot într'un fel se protej minorii și majorii; sunt însă oameni naivi, unii din cauza inteligenței lor mărginite, alții din cauza sufletului lor curat, care în toată viața lor rămân minori și materie de exploatat. Acești oameni n'au oare trebuință de ocrotire? Negreșit că da; legile nu trebuiesc făcute ast-fel ca ele să apere numai o clasă a societății, pe cea mai puternică și mai bine înzestrată în lupta pentru existență.

Să luăm un exemplu:

Iată o biată văduvă căreia bărbatul său 'i-a lăsat murind o mică sumă de bani pentru odihna bătrânețelor; iată, un preut care a muncit o viață întreagă adunând și economisind para cu para un mic capital al cărui venit abia 'i ajunge pentru întreținerea casei sale; canalia mânușată cum o numesc eu, sârmanul debitor, cum 'l numesc alții, care a trimis pretutindenea agenții săi (misiți, samsari), descopere pe aceste nenorocite victime, cum descopere copoii cei buni pe bietul epure. Și din capitalul adunat cu atâta trudă și care este atât de trebuincios stăpânului său, rămâne în-familui și nemilostivului capitalist a zecea or a doua-zecea parte, (dobânda pe un an sau pe șase luni), iar bietul debitor, sârmana victimă, ia 9 părți din 10, și uneori 19 din 20 pe care creditorul 'i va revedea la a doua venire, bine înțeles dacă la infricoșata judecată mântuitorul nostru se va ocupa și de drepturile creditorilor înșelați!

Și acestea nu sunt ipoteze imaginare, sunt fapte reale, din care eu singur cunosc mai multe exemple, și mai cu seamă unul celebru întâmplat în capitala Moldovei sunt acum mai bine de 20 de ani.

Ni se obiectează însă cămătaria, spectrul lui Schylock este suprema ratio a tutulor adversarilor închisorii pentru datorii.

Cămătaria e de sigur tot un gen de hoție, care merită să fie pedepsită de legiuitor, dar ea e mai puțin periculoasă fiind-că face mai puține victime, și aceste victime, sunt mai puțin interesante. Ce pagubă suferă societatea că un tinăr cheltuește cam repede, foarte repede chiar, o avere adunată cine știe în ce chip de predecesorii săi?

Ce principiu de dreptate este violat prin faptul că averea ese din mâna nemernicului? Și ce mijloc avem, de altminterlea, ca să împedim pe risipitor *bona paterna, avitaque disperdere, liberosque suos ad aegestatem perducere?* (26).

Afară de interdicțiune, eu nu cunosc alt mijloc legal or rațional. Și chiar dacă ar exista vre-unul pentru a apăra pe risipitor de cămătari, cine-l va împiedica de a juca cărți, de a cheltui cu femeile, de a duce un lux nebun, de a plăti lucrurile pe un preț cât nu fac?

Precum e o nebulie a doborî zidurile pentru ca să nu poată găsi cei care vor să se sinucidă de ce să-și spargă capul, tot ast-fel e neînțelept a nu pedepsi pe acei care ascund sau cheltuesc nebu-nește averea altuia, sub cuvânt că nu trebuie a da o armă cămătarilor ca să despoae pe risipitori și familia lor.

Și fără această armă, cămătăria trăește bine în zilele noastre, căci ea a inventat girurile false, prin care ajunge la același rezultat, iar pe de altă parte, cu sau fără cămătărie, averea risipitorului e o pasăre sburătoare.

Prin urmare victimele cămătarilor sunt în general mai puțin interesante de cât acelea ale cavalerilor de industria tragerii pe sfoară, și de altminterlea ele sunt bolnave de o boală fără leac, de care nimeni nu le poate scăpa.

Adaog că sunt mai puțin numeroase, fiind-că incontestabil cămătăria scade în zilele noastre grație instituțiilor de credit, pe când înșelarea creditorilor se înmulțește din cauza relei credințe din ce în ce mai răspândită în societate.

Nu mai vorbiți dar de cămătărie, când cerem închisoare pentru datorii, căci nimeni nu cere închisoarea pentru datorii în favoarea cămătarilor, pe care toată lumea îi cunoaște și care ar putea foarte bine chiar prin lege să fie îndepărtați de la beneficiile ei.

Când creditorul a încredințat toată mica sa avere hoțomanului minușat, creditorul este un cămătar?

Când creditorul e un biet comerciant or industriaș care muncește din revărsatul zorilor până în puterea nopții ca să-și agonisească pâinea copiilor el e un cămătar?

Geaba puneți pe toți creditorii într'o oală și pe toți sărmanii debitorii în alta, sunt distincțiuni de făcut.

«Negreșit — zicea Troplong, unul din cei mai eminenți jurisconsulți ai Franței, — negreșit sărăcia nu trebuie pedepsită ca o crimă. . . . .

«Dar neplata datoriei care e tot-dea-una o turburare adusă creditului, participă, în oare-care casuri la caracterul dolului, sau cel puțin al acestei mari imprudențe pe care legile romane o asemănau cu dolul. . . . .

«Se spun multe în potriiva închisorii pentru datorii care răpește libertatea cător-va debitorii, însă se uită reul public pe care 'l evită și binele pe care 'l procură creditului prevenind fraudele și imprudențele (27).

(26) A risipi bunurile părintești și strămoșești și a duce pe copii săi la sărăcie.

(27) Troplong, De la contrainte par corps, Paris 1847. Préface, p. IV.

În realitate Troplong nu făcea alt-ceva de cât parafrasa cuvintele înțelepte rostite în parlamentul engles de Baring președintele consiliului de comerț.

«Fără îndoială că sărăcia nu trebuie pedepsită ca o crimă, dar nu se vede oare îndată că neplata unei datorii e o jignire, că acela care a contractat o datorie fără nici-un mijloc de a o achita este tot atât de vinovat ca un om care a făcut un mic furt (petty larceny)?

«Sunt persoane de un rang înalt care trăesc în opulență și care nu plătesc compturile furnizorilor. Constrângere corporală este un remediu la acest rău, căci multe din ele, care n'ar fi reținute prin considerațiunii mai onorabile, redutează această degradare personală. Acesta e singurul mijloc de a păstra creditul și fără credit comercial pe o mare scară este cu neputință» (28).

Chiar Bayle-Mouillard care e un adversar al închisorii pentru datorii, declara că «Inchisoarea pentru datorii încetează de a fi nedreaptă în cas de delict și de fraudă» (29).

El merge chiar mai de parte și susține că:

«Ar fi mai bine să se introducă în Codul nostru dispozițiunii analoge celor din codicele penal austriac, care pedepsește pe acela care, prin risipă s'a pus în neputință de a-și plăti datoriile sale; de a fi riguros pentru acei care s'au imprumutat când aveau deja certitudinea de a nu putea plăti; pentru acei care au abusat de creditul lor pentru ca să-și satisfacă pasiuni rușinoase și 'și au consumat ruina prin joc de cărți și prin desfrânare. Legea englezească exclude pe aceștia de la beneficiul insolabilității și toate legile trebuie să fie severe pentru ast-fel de debitorii» (30).

Iată adevărata și dreapta soluțiune a problemei pe care o discutăm.

Magistrații vor aprecia și când vor vedea că e vorba de o simplă nenorocire vor apăra pe debitorul insolubil, dar când el va fi vinovat de neglijență, iar mai cu seamă când se va dovedi că este de rea credință, fiind-că 'și ascunde averea, debitorul trebuie neapărat pedepsit, ca în viitor să se ferească și el și alții să mănânce banii altuia.

Această distincțiune trebuie neapărat făcută dacă ne îngrijim de creditul public și mai ales de moralitatea publică.

Și să nu ni se spună că ea e greu de făcut și prin urmare rămânem la discrețiunea judecătorilor, căci sunt și fără aceasta o mulțime de alte distincțiuni mai grele încă, pe care le fac judecătorii pe fie care zi și grație cărora onoarea și libertatea noastră e la discrețiunea lor.

Nu sunt oare magistrații care pe fie care zi disting dolul civil de dolul penal, avortul provocat de cel accidental, incendiul său omorul prin imprudență, de cel intenționat? Și consecințele acestor distincțiuni sunt oare mai puțin grave pentru noi?

Trebuie dar ca tot magistratul să facă distincțiuni între debitorul nenorocit care merită milă, și debitorul de rea credință care merită pușcărie, iar nu portofoliu ministerial.

Ca s'a mai zis contra închisorii pentru datorii?

(28) Bayle-Mouillard, op. cit., p. 69.

(29) Bayle-Mouillard, op. cit., p. 124.

(30) Ibidem, pag. 318.

S'a făcut multe obiecțiuni, dar valoarea lor e aproape nulă, de aceea nu vom insista mult asupra lor.

1. S'a susținut că închisoarea pentru datorii lovește în săraci.

Aceasta e neexact; legea noastră din 1861 nu permitea închisoarea pentru o sumă mai mică de 500 lei, ea era facultativă pentru judecători între 500 și 1000 lei, și obligatorie numai de la 1000 lei în sus (art. 10). Cine știe valoarea banilor 40 de ani în urmă, poate să-și închipuiască ușor că nimeni nu împrumuta pe un descult cu 500 lei vechi.

De altmintrelea noi am combătut acest argument când am citat motivele pe care Const. Brăiloiu le invoacă în contra închisorii pentru datorii.

2. S'a mai zis că închisoarea pentru datorii e o măsură gravă, fiind-că privează pe închis de libertate și pe familie de munca lui.

Dar privațiunea libertății în materie penală nu produce oare același rezultat?

Dar falimentul creditorului, care poate să fie un comerciant, nu e ceva și mai grav?

3. Se poate ca insolubilul să fie de bună credință, și ar fi nedrept să pedepsim pe un nenorocit.

Respunsul e foarte ușor: se va cere de la creditor dovedirea relei credințe cum se cere și în materie penală când e vorba de o infracțiune intenționată.

4. Inchiisoarea pentru datorii poate da loc la șantagi, părinții pentru ca să nu-și vadă copii închiși, vor fi siliți să le plătească toate datoriile.

Mai întâi observ că abusus non tollit usum; odată cu proprietatea s'a născut furturile, răpirile, certele și omorurile, trebuie oare să desființăm proprietatea pentru ca să nu se mai întâmple furturi, escrocherii, falsuri, răpiri și omoruri din cauza averii?

Și vom adăoga că la Romani nu exista constrângere corporală, și totuși adese-orî părinții s'a văzut expuși la șantagi nerușinate din partea creditorilor fiilor lor, căci dacă copii sunt stricați ori-ce ar face legiuitorul, părinții tot vor suferi de pe urma copiilor. În ori-ce cas mai bine să sufere părinții de cât streinii, căci cum zice Bentham, tatăl trebuie să fie răspunzător de greșalele copiilor săi. Aceasta să le fie pedeapsa pentru că nu și-au îngrijit copii, sau fiind-că au dat naștere la niște ființe perverse care cu toate îngrijirile părinților sunt destinate să fie niște parasite sociale.

Observ în fine că această obiecțiune perde mult din valoare când se consultă statistica.

În adevăr, în Franța, indivizii închiși pentru datorii în timp de aproape 3 ani au fost de la 21—30 de ani 292 (numai 93 de la 21—25 ani), de la 30—40 de ani 403, de la 40 de ani în sus 537 (31).

Se vede din această statistică pe care o dă Bayle Mouillard, un adversar al închisorii pentru datorii că majoritatea deținuților nu o formează cei mai mici de 25 or de 30 de ani, ci acei trecuți de această etate, care probabil că nu mai au părinți în viață ca să-i exploateze prin șantagiul creditorilor.

5. Marele jurisconsult Laurent spune că nu se poate aliena libertatea prin convențiune, și de s'ar permite închisoarea pentru datorii s'ar ajunge la acest rezultat.

Când vede cine-va că un jurisconsult de talia lui Laurent e silit să invoace ast-fel de argument, și poate face idee cât de slabă e tesa pe care o susține densus.

Mai întâi am întreba pe ilustrul jurisconsult belgian, pentru ce în comercial se poate aliena libertatea și în civil nu? Ce oare? Va pretinde poate democratul de la Gand că libertatea comerciantului nu valorează cât a civilului? (32)

Și apoi ce confusiune nepermisă chiar pentru un jurisconsult mediocru!

Nu prin convențiune se alienează libertatea, ci prin lege, care sancționează certe violațiuni ale dreptului prin răpirea libertății. Dacă fac cu o persoană un contract de deposit și depositarul nu restituie lucrul depus, nu e oare rațional ca el să fie pedepsit cu închisoarea? Și va trebui oare, după teoria lui Laurent, să interzicem contractul de deposit, fiind că el poate duce la pierderea libertății?

Nu se alienează dar libertatea prin convențiune, cum greșit afirmă Laurent, ci prin faptul anti-social de a mânca sau de a ascunde banii altuia, fapt posterior încheerii convențiunei. Și acest fapt, ca ori-care altul care vatămă interesele societății poate prea bine să fie sancționat cu pierderea libertății.

6. S'a mai spus că legea constrângerii corporale nu are în practică aplicare însemnată; în Franța în 10 ani abia au fost 1200—1500 de casuri.

Răspunsul la acest argument e topic, legea nu se aplica des tocmai fiind-că fie-care debitor și da seama și nu se împrumuta când știa că n'are să plătească.

Această idee a exprimat-o foarte bine un deputat român, în susținerea legii din 1864; el spunea vorbind de art. 314 din Regulam. Organic:

«Căci de și nu s'a aplicat până acum, aducea însă groază că debitorul neonest să meargă la pușcărie și făcea ast-fel pe oameni vrând ne vrând să fie cinstiți» (33).

Această idee, că constrângerea corporală e mai înainte de toate o măsură preventivă, o exprimase deja Bellot, înțeleptul procedurist genevez, care zice vorbind de constrângerea corporală:

«Întâiul avantajiu e cu totul preventiv; acela de a face ca debitorul să cugete cu seriozitate, înainte de a întreprinde vre-o datorie, dacă va putea să o plătească la timp» (34).

Și un alt distins autor scria:

«Cât despre statistica ce se invoacă contra constrângerii corporale, ea e departe de a fi decisivă. Aceia însă care ar fi trebuincioasă soluțiunei, dar e imposibil de făcut, ar consista să se stabilească lista debitorilor pe care temerea de această măsură i a silit să-și plătească datoriile. Numai atunci s'ar putea măsura eficacitatea ei» (35).

7. În fine s'a zis că în van se încearcă a învia morți, constrângerea corporală s'a desființat prelungind, iar la noi, afirma o revistă financiară românească, legea a căzut în desuetudine fără chiar să fie nevoie de o abrogare formală (36).

(32) Ph. Laurent, Principes de droit civil, T. XXVIII, 5-ème ed., No. 432.

(33) Deputatul Prejbeanu. Desbat. Cameriî pe 1863, pag. 72.

(34) Bellot. Loi sur la proc. civ. de Genève, p. 610.

(35) E. Trébutien. Droit criminel, Paris 1878, T. I, No. 469, p. 361.

(36) Curierul Financiar, an. XXIX, No. 53 p. 659 din 2 Decembrie 1902.

(31) Bayle Mouillard, op. cit., p. 167, confr. tot acolo statistica din «Constituționalul»; Mai confruntă și Jules Lalou, Emprisonnement pour dettes. Paris 1857, p. XII préface.

Să lăsăm mai întâi la o parte țara noastră; legea constrângerii corporale n'a căzut în desuetudine, ci pur și simplu nu s'a aplicat nici o dată, fiind-că prevedea închisori speciale și bugetul Statului nu permitea pe acele vremi o ast-fel de cheltuială. Și apoi țara noastră e țara maimuțării legislative, cum erea să aplice legea constrângerii corporale, când aproape imediat după promulgarea legii, Franța veșnicul model al părinților noștri, desființă închisoarea pentru datorii prin legea din 22 Iulie 1867?

Dar de ce s'a desființat în Franța în 1867 și în Belgia în 27 Iulie 1871?

E foarte ușor de înțeles pentru cine cunoaște istoria Franței și a Belgiei.

În 1867 Napoleon al III-lea voește să inaugureze ceia ce s'a numit *Imperiul liberal*, și dintre libertăți una din cele mai dorite de mulți din puternicii zilei, erea aceia de a putea fura. Cum pe Împărat nu-l costa nimic această concesiune, el susținu personal desființarea închisorii pentru datorii spre a recăpăta popularitatea perdută prin campania Mexicului și prin cestiunea Luxemburgului. Și cu toată susținerea Împăratului și a ministerului, legea din 22 Iulie 1867 n'a avut de cât o majoritate de 11 voturi la Senat și 12 la Camera deputaților.

Belgia care în materie legislativă a fost tot-deauna supusă influenței franceze, a adoptat și ea aceeași măsură, însă într'o limită mai restrânsă.

Dar de ce se vorbește de țările latine, țări la care din nenorocire decadența e vizibilă?

Ia, vedeți, vă rog, ce au făcut țările de stirpe anglo-saxonă.

Ele au suprimat ce e drept constrângerea corporală au pus însă în loc falimentul pentru civili, instituțiune cu mult mai aspră, căci pedepsește reaua credință, neglijență și chiar nenorocirea.

Prusia în 1855, Elveția în 1862 și 1877, Statele Unite în 1867, Austria în 1868, Anglia în 1869 și 1883, Danemarca în 1877 și Germania în 1877, au admis toate cu oare-care modificări de amănunte instituțiunea falimentului la civili.

Din contră țările latine și anume Ispania în 1830, Portugalia în 1833, Franța în 1833, Belgia în 1851, România în 1860 și 1886 și Italia în 1883, au menținut distincțiunea franceză între comercianți și ne-comercianți în privința falimentului.

E inutil să spunem care din aceste două serii de țări face progrese mai mari în agricultură, industrie și comerț. Convingerea mea intimă este însă că noi facem rău că în loc de a merge pe urmele rasei anglo-saxone, imităm latinitatea decadentă care incurajează reaua credință a debitorilor răi de plată.

Însă nu trebuie să uităm că Franța, Italia, Ispania, Portugalia și Belgia, au cel puțin un trecut mareț, care poate să le mângâie în timpul decadenței lor. Aceste țări au trăit, și prin urmare ca și nobilii scăpătați pot să-și uite miserile prezentului privind pergamentele pline de glorie ale trecutului. Dar noi ce aveam? România trebuie să muncească imitând țările anglo-saxone, căci ca și ele trebuie să sperie în viitor.

Priviți pe Anglia.

Noi am luat de la Englezii două instituțiuni însemnate: parlamentul și blestemata instituțiune a juraților. D-zeuștie cum se potrivesc aceste două

instituțiuni țării noastre; mă întreb însă de ce nu am imitat pe Englezii și în ceia ce privește tratarea debitorilor insolvari.

Să ascultăm ce spune un scriitor ilustru, vrăjmaș de almintrelea al închisorii pentru datorii, vorbind de transformarea instituțiunii în diferitele țări:

«Inchisoarea pentru datorii erea o tristă rămășiță a procedurii personale care la început șerbea pe debitor creditorului său, și a dispărut cu desăvârșire. Dar în toată istoria sa, și chiar în ultimele timpuri ea a servit cu eficacitate ca un mijloc de presiune spre a sili pe părinți și pe prieteni a-l libera plătind ca sacrificiu personal ceia ce el ascunsesse și încredințase secretului lor. Eficacitatea sa se explica mai cu seamă contra debitorilor civili, pentru că comercianții erau amenințați cu sancțiunea mai gravă a bancrutei. *Țările care o suprimară încetul cu încetul ca Angliera, pe cât restrângeau câmpul închisorii pentru datorii pe atâta întinseră pe acela al falimentului*; așa că cetățenii nu fuseră liberați cu desăvârșire de închisoarea pentru datorii, de cât când fură supuși procedurii falimentului.

«Când în Italia cu legea din 7 Decembrie 1878 se desființă închisoarea pentru datorii, se prevăzu grava lovitură care se da creditului. *Se desființă cu propunerea de a substitui alt remediu mai drept, dar nu se făcu nimic, și punctualitatea debitorilor civili, a devenit o afacere de constiință fără o sancțiune eficace*»⁽⁸⁷⁾.

Iată cum s'a desființat constrângerea corporală în Angliera, țara cea mai înțeleaptă în materie de legiferare, care singură între popoarele moderne ne reamintește înțelepciunea legislativă a vechii Rome.

Și încă, cu toată afirmațiunea d-lui Cesare Vivante, ilustrul profesor de dreptul comercial de la Universitatea din Roma, am dreptul să mă îndoiesc dacă constrângerea corporală a fost desființată în Angliera, căci iată ce 'mi scrie cu data de 30 Noiembrie 1902 d-l Thomas Erskine Holland, profesor la Universitatea din Oxford, căruia 'i cerusem explicări în această privință.

«Legea existentă relativă la închisoarea pentru datorii în procesele civile. . . . .

. . . . . este din anul 1869, și vă trimit un exemplar cu însemnări pe el spre a cunoaște modificările ulterioare. Cum vedeți ea permite închisoarea când debitorul care s'a probat prin judecată că are cu ce să plătească nu voește să facă aceasta. Eu am aplicat adesea acest act când îndeplineam funcțiunea de deputat-judecător».

Textul englez al legii din 9 August 1869 pe care mi-l trimite amabilul meu coleg de la Oxford, în art. 4 sub titlul «*Abolition of Imprisonment for Debt*» glăsuiește:

«*Cu excepțiunile mai jos arătate, nici o persoană nu poate fi arestată sau deținută (arrested or imprisoned) după promulgarea acestei legi pentru lipsă de plată unei sumi de bani*».

Prin urmare legea nu desființează cu totul constrângerea corporală, cum afirmă d. Vivante, ea prevede 6 cazuri în care continuă a se aplica închisoarea debitorilor de rea credință.

⁽⁸⁷⁾ Cesare Vivante, Il fallimento civile, Torino 1902, No. 12, p. 21 și 22.

Dar chiar de ar fi desființată cu totul și în toate țările, la această autoritate a legiferării, opun rațiunea, dreptatea și ideile sănătoase ale unui Troplong, Beudant, Trébutien, Baudry-Lacantinerie și alții.

Am văzut ce zice Troplong. Mi se va spune poate că jurisconsultul imperiului e un reacționar, și că el a scris pe la anul 1817. Dar Trébutien, Beudant și Baudry-Lacantinerie? Aceștia sunt jurisconsultii eminenți din zilele noastre.

Regretatul nostru profesor Ch. Beudant, fost decan și profesor de drept civil la Facultatea de drept din Paris, susținea la cursul său (anul 1884) cu multă căldură închisoarea pentru datorii, și combătea cu cunoscutul său spirit judicios speci-oasele argumente aduse contra acestei instituții.

Trébutien profesor la Facultatea de drept din Caen a scris o pagină elocuentă, în cursul său de drept penal în favoarea constrângerii corporale:

«Disparițiunea constrângerii corporale—zice densus—dă loc la abuzurile cele mai manifeste. Un debitor fie el de cea mai vădită rea credință, de și condamnat de tribunale, dacă a avut prevederea să-și transforme averea sa în valori mobiliare, atât de numeroase în timpul nostru și atât de ușor de ascuns, putea să rîdă de ordinele justiției și să-și bată joc pe față de creditorii săi înșelați și poate ruinați».

«Să mergem mai departe:

«Un om fără scrupule care a abuzat de un credit mincinos, care a împrumutat sume mari și a cumpărat cu ele rentă a Statului, valori care se știe că sunt neurmăribile, dacă n'a căzut în manopere de escrocherie, dacă și-a bătut numai joc de justiție și de buna credință, va putea să-și dea pe față averea sa și să se folosească de ea ziua namiaza mare, oferind spectacolul public al unui dol civil, nepedepsit în mijlocul avuției! Este oare cu puțința de a spune mai cu nerușinare unui popor: «Respectă codul penal și bateți joc de morală. Avuția e bine dobândită acelor care știu să o ia».

«Și aceste inconveniente nu sunt numai teoretice»⁽³⁸⁾.

Același lucru 'l spune și d-l Baudry-Lacantinerie, decan și profesor de drept civil la Universitatea din Bordeaux, în reputatul său *Manual de drept civil* care e în mâna tuturilor studenților și juriștilor din Franța:

«Grație acestei dispozițiuni, un debitor de rea credință, poate de acum înainte să trăiască în opulență fără să-și plătească datoriile sale, cu simpla condițiune să locuiască într'un apartament mobilat și să pună averea sa în valori la purtător, pe care 'i va fi ușor să le ascundă, sau chiar în rente asupra Statului, pe care va putea să le arate tuturilor fără să se teamă de acțiunea creditorilor, fiind-că ele nu pot fi urmărite. *Și trebuie să spunem că din nenorocire, aceasta departe de a fi o pură ipotesă este o tristă realitate*»⁽³⁹⁾.

(Va urma)

I. Tanoviceanu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 14 Ianuarie 1903

Președinția D-lui GR. LAHOVARY, Președinte

Casa proprietății moșiei orașului Bârlad cu Emanoil Ghinescu și Soc. Credit Funciar Urban București

Casa proprietății moșiei orașului Bêrlad. — Hrisovul din 1816.—Dispozițiile de favoare din art. 20 al acestui hrisov.—Dacă privește epoca înființării orașului Bêrlad sau și epocile ulterioare.

Casație — Litigiū.— Lipsa de calitate a unei părți.— Dacă această lipsă de calitate se poate propune pentru prima oară în casație.

1. Prin articolul 20 al hrisovului din 30 August 1816 prin care este constituită Casa proprietății moșiei orașului Bârlad, se prevede: «cari din locuitorii târgului vor avea trebuință a mai prinde loc din locurile slobode ce sunt în coprinsul târgului fără stăpâni, arătând epitropilor trebuința ce are, li se vor da, și vor plăti la casa obștei pe acel loc, dupe analogia ce s'aū făcut acum; iar străinii pentru locurile ce vor avea trebuință a'și prinde spre locuința lor, să plătească precum se vor putea învoi cu obștea».

Aceste dispoziții de favoare nu privesc de cât epoca promulgării hrisovului din 1816 până la înființarea târgului Bârlad, iar nu și epocile ulterioare într'un mod indefinit, căci nu este admisil că legiuitorul de pe atunci să fi voit a fixa valoarea locurilor pentru eternitate, fără a ține seamă de plus valuta ce ele ar fi putut dobândi dupe înființarea târgului și prosperitatea lui în cursul secolilor.

Ast-fel, face o greșită aplicare a sus-zisului art. 20 instanța de fond când voește a aplica dispozițiile lui și azi, aproape un secol dupe promulgarea hrisovului.

2. Lipsa de calitate fiind un mijloc de apărare în fond, trebuie propusă dinaintea instanțelor de fond, neputând fi propusă pentru prima oară înaintea Curții de casație.

Decisiunea 11/903. — Casată, în urma unei divergențe, sentința trib. Tutova No. 165/900, după recursul făcut de Casa proprietății moșiei orașului Bârlad, în proces cu Emanoil Ghinescu și Soc. Cred. func. urban București.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier R. N. Opranu;

Pe d-l avocat Toma Stelian în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Em. Porumbaru în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I al. a de casare:

«Violarea legii: art. 20 și 28 al hrisovului din 30 August 1816 prin care este constituită casa proprietății moșiei orașului Bârlad combinat cu art. 66 din Pr. vic. În adevăr trib. de și constată că d-l Ghinescu, cu de la sine putere a luat o porțiune loc a casei, totuși legitimează această usurpare, susținând că casa proprietății n'are alt drept de cât a cere costul aceluī loc».

⁽³⁸⁾ E. Trébutien. Cours élémentaire de droit criminel 2-a ed. Paris 1874. T. I No. 469. p. 361.

⁽³⁹⁾ G. Baudry-Lacantinerie. Précis de droit civil Paris 1894—1896 a 5-a ed., t. III, No. 4010.

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă, că casa proprietății moșiei orașului Bârlad, recurenta de astăzi, intențând acțiune în revendicare în contra lui Emanoil Ghinescu a cerut ca acesta să fie obligat a 'i restitui casei două locuri: unul situat la apus de imobilul lui Ghinescu și cel al doilea la răsărit, proces la care a făcut intervenție și societatea creditului fonciar urban din București; — Că la această acțiune, intimatul a opus art. 20 din hrisovul casei proprietății moșiei orașului Bârlad din 30 August 1816, după care numita casă nu poate revendica de la el, ca coproprietar al moșiei, terenul ce deține, ci are numai dreptul să 'i ceară costul aceluși teren prin analogie;

Că tribunalul, admitând acest mod de apărare al intimatului, prin sentința supusă recursului, a respins acțiunea ca neîntemeiată;

Considerând că prin art. 20 din hrisovul din 1816 se prevede, «cari din locuitorii târgului vor avea trebuință a mai prinde loc din locurile slobode ce sunt în cuprinsul târgului fără stăpâni, arătând episcopilor trebuința ce are, li se vor da, și vor plăti la casa obștei pe acel loc, după analogia ce s'au făcut acum; iar străinii pentru locurile ce vor avea trebuință a 'și prinde spre locuința lor, să plătească precum se vor putea învoi cu obștea»;

Considerând că dispozițiile de favoare din sus-menționatul art. 20 nu privesc de cât epoca promulgării hrisovului din 1816 până la înființarea târgului Bârlad, iar nu și epocile ulterioare într'un mod indefinit, căci nu este admisibil că legiuitorul de pe atunci să fi voit a fixa valoarea locurilor pentru eternitate, fără a ține seamă de plus-valuta ce ele ar fi putut dobîndi după înființarea târgului și prosperitatea lui în cursul secolilor;

Considerând că, dacă dispozițiile art. 20 din hrisovul din 1816 nu au fost edictate de cât pentru epoca înființării târgului Bârlad, instanța de fond face o greșită aplicare a sus zisului art. 20, când voieste a aplica dispozițiile lui și astăzi, aproape un secol după promulgarea hrisovului, și deci motivul de casare este întemeiat;

Având în vedere lipsa de calitate ce intimații opun casei proprietății orașului Bârlad, pentru a intenta acțiunea de față;

Considerând că lipsa de calitate fiind un mijloc de apărare în fond, ea trebuia propusă dinaintea instanțelor de fond, și pe cât timp ea nu a fost discutată dinaintea acelor instanțe, nu poate fi propusă pentru prima dată înaintea Curții de cașatie;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ROMAN

Audiența de la 2 Mai 1903

Președenția D-lui A. FRANC, Președinte

Max Schiffer cu I. Bancotescu

Faliment.— Moratoriū.— Condiții de a se acorda un moratoriū falitului.— (Art. 23—31, 50, 51, 834, 837, 841 și 938 Codul comercial).

Comerciantul declarat falit poate, dacă sentința declarativă de faliment a fost pronunțată după cererea creditorilor săi din oficiu, să ceară, tribunalului, în cele trei zile ce urmează după publicarea acelei sentințe, ca să se suspende executarea ei, adică să i se acorde un moratoriū.

Pentru a obține acest moratoriū dînsul trebuie să dovedească: că încetarea plăților e datorită unor evenimente neprevădute sau altor împrejurări scusabile; că activul patrimoniului său covârșește pasivul, dovedind aceasta cu documente, ori cu dare de garanție îndestulătoare, și această pentru a se proba că există speranța neîndoelnică că creditorii vor fi plătiți integral, de esența moratoriului fiind plata integrală a creditorilor, căci de îndată ce activul este inferior pasivului și deci creditorii nu se pot plăti integral, legea nu permite moratoriul ci

cel mult concordatul; că registrele sunt ținute în regulă ca formă și ca conținut. Afară de aceasta, în judecata cererei de moratoriū trebuie să se țină seamă mai ales de părerea majorității, în număr, a creditorilor prezenți, dacă această părere este întemeiată pe acte ori constatări din cari să reiasă îndeplinirea condițiilor legeri, adică să reiasă că activul debitorului covârșește pasivul.

Tribunalul,

Vedând cererea făcută de Max Schiffer, declarat falit pentru a i se acorda un moratoriū de 6 luni, în care să achite datoriile sale, și opunerile creditorilor intervenienți I. Bancotescu, Vis Iselin & Co., I. Hauser & Co., Gh. A. Melic, Freud et Strauch, Hans Herzog et Co și Erzherzogliche Industrialverwaltung Geschen;

Vedând că, din bilanțul prezentat de debitorul Schiffer, să vede că ar avea datorii de 789,116 lei 78 bani, iar activul de 793,123 lei 36 bani, compus din marfă; fier și mașini agricole. 414,298 lei 79 bani; mobilier, 10,000 lei, imobilele din Roman 154,090 lei 50 bani, scăduți ipoteca de 50,000 lei de la Veinrauch și 69,187 lei, imobilul din Bârlad, scăduți ipotecile de 22,000 lei la Creditul urban, și 19,300 lei la B. Scherecher și 145,195 lei 67 bani, credite de incasat; că, pentru dovadă, a prezentat 14 registre, dintre care numai 4 vizate, și anume: la acest tribunal, registru inventar, vizat la 5 Decembrie 1887, iar jurnalul la 30 August 1902, și la tribunalul Tutova, inventarul, vizat la 10 Februarie 1903, iar jurnalul la 21 Martie 1902; că, nici un alt act nu s'a depus; că creditorii chemați pentru a 'și da părerea asupra moratoriului, au avizat, 91 pentru admiterea moratoriului, iar 3⁸ contra admiterei, 106 lipsind;

Vedând că debitorul spre a obține moratoriul trebuie să probeze că încetarea plăților e datorită unor evenimente neprevădute, sau altor împrejurări scusabile; că activul patrimoniului său covârșește pasivul, dovedind acestea cu documente, ori cu dare de garanție îndestulătoare; că, se cere deci dovadă că este o speranță neîndoelnică că creditorii vor fi plătiți integral, de esența moratoriului fiind plata integrală a datorilor; că de îndată ce activul este inferior pasivului și deci creditorii nu se pot plăti integral, legea nu permite moratoriul, ci cel mult concordatul (vedei art. 834 aliniatul 1 și 841 aliniatul ultim Codul comercial);

Vedând că în judecata cererei de moratoriū trebuie a se ține seamă mai ales de părerea majorității în număr a creditorilor prezenți; că aceasta rezultă din art. 837, combinat cu art. 938 Codul comercial; că însă nu e îndoelnică că această părere trebuie să fie fondată pe acte ori constatări din care să reiasă îndeplinirea condițiilor legeri, să reiasă că activul debitorului covârșește pasivul pentru ca moratoriul să fie admisibil; că apoi legiuitorul prin art. 834 Codul comercial cere condițiunea de formă că introducerea petițiunii în termen de trei zile de la declarațiunea falimentului, regularitatea registrelor ca formă și ca conținut, pentru că articolul citat nu face distincțiune și art. 23—31 Codul comercial prescrie imperativ forma cum să se țină, ce să cuprindă și timpul cât să se păstreze registrele și facturile chiar, prescriind și sancțiunea pentru registre de a nu face probă în judecată, când nu vor fi regulat ținute, art. 50 și 51 Cod. comercial;

Vedând că debitorul a susținut că încetarea plăților este datorită împrejurărilor că Statul a suspendat fabricarea construcțiilor, svonului că la sucursala din Bârlad a avut perderi și falimentul debitorilor săi; că însă chiar dacă aceste împrejurări ar constitui evenimente extra-ordinare și neprevădute, totuși cu nimic nu sunt dovedite, căci nu s'a arătat ce construcții a avut debitorul de furnizat cu material pentru care a contractat, fie cu Statul fie cu vre-un antreprenor și a căror continuare s'a suspendat, așa ca el să fie rămas cu marfă; că nu se arată nici marfa anume cu carea rămas în magazie, comandată cu speranță numai că o va vinde pentru construcții la Stat; că nu s'a dovedit

că retragerea creditului a urmat imediat svonului de perderi la Bêrlad, nici debitorii cari au dat faliment, căci nici inventarul nici bilanțul nu indică datoritiile anuale active îndoioase, nici creanțele imposibile de încasat; că ast-fel fiind, cauza încetării plăților pentru pasivul de 789116 lei 78 bani, este datorită faptului că și-a încărcat activul de datorii așa numeroase;

Vedând că în bilanț arată că are fier și mașini agricole în valoare de 414,298 lei 79 bani, dar cu nici un document nu dovedește aceasta; că registrul inventar al magasiiei din Roman este neregulat ținut, căci pe lângă că nu este prezentat tribunalului pentru viză la finele nici unui an, dar nu este închis nici sub iscălitura debitorului în vre-un an măcar, cum cere legea, nu se vede în el de cât operațiuni fără iscălitură ori scrierea debitorului, și fără vre-un alt semn din care să rezulte că a făcut ori că a controlat inventarul în vre-un an; că pentru scursala din Bêrlad nici nu s'a prezentat registrul inventar de cât din anul 1903 Februarie 10 data vizei, și tot neiscălit, de și prin bilanț se dă suma pe trei ani, începători din 1899 până la 31 Martie 1903; că aceeași neregulă e și în registrul jurnal, care nu e prezentat de cât cu începere de la 21 Martie 1902 data vizei la tribunalul Tutova; că această stare a registrelor, față cu contabilii ce se vede că a ținut, căci figurează între creditorii, unul cu 10.741 lei 10 bani, altul cu 4,575 lei 15 bani, și cel-alt personal al administrațiunei, înscris cu sume ce se fac totalul la 20,163 lei 50 bani, nu poate înlocui documentele valabile, proba ce legea o cere de existența activului covârșitor pasivului, nici garanția îndestulătoare că creditorii vor fi plățiți integral, și nu cu reduceri și încă mari;

Vedând că la activ să trece 191090 lei 50 bani valoarea imobilelor din Roman; că din registre se vede că aceste imobile, casa din strada Ștefan cel Mare, este înscrisă la funciar pe venit de 7400 lei, ceea-ce face prin înmulțirea cu 20 valoarea de 148000 lei, locul viran din stradă Ieni, e cumpărat cu 4000 lei, iar casa din strada Tipografie este înscrisă cu funciar de la 900 lei venit, deci 18,000 lei valoare, or totalul e de 170,000 lei din care scădând 50,000 lei ipoteka Vainrauch făcută la 13 Decembrie 1902, dă activ la acest capital 120,000 lei, deci cu un minus de 34,090 lei de cum să afirmă în bilanț; că se mai pune la activ creanțe de încasat 145,195 lei 67 bani; că însă, cu nimic nu se garantează cel puțin trei părtrimi din aceste creanțe; că din toate cele ce preced reese că nu este posibilitate serioasă de a se plăti integral creditorii falitului, fiind-că activul nu numai că nu covârșește pasivul, dar e cu mult inferior acestuia, că în această stare legea nu permite moratoriū.

Pentru aceste motive, respinge cererea.

(ss) A. Franc, C. Rugină

TRIBUNALUL ILFOV s. II C. C.

Audiența de la 26 Aprilie 1901

Președenția d-lui D. MAVRODIN Președinte

Sentința corecțională No. 948

Buhor Levy și S. Grünberg, (oposiție)

Oposiție. — Materie corecțională. — Retragerea inculpatului din instanță după ce a răspuns la apelul nominal însă înaintea ori cărei apărări în fond. — De-că are dreptul de oposiție. — (Art. 147, 149 și 182 Pr. pen)

Când inculpatul prezinte în instanță la chemarea pricinii sale, răspunde la apelul nominal însă declară că părăsește instanța și se și retrage din sală înaintea ori cărei apărări în fond, sentința ce se pronunță în contra sa nu poate fi de cât o sentință dată în lipsă și dar cu drept de oposiție pentru acel inculpat (*).

D-l avocat N. Vlădescu, arată că de și hotărârea trib dă drept de oposiție numai lui N. Șapira și Weintraub,

totuși acest drept aparține și lui B. Levy și S. Grünberg, căci de și au fost prezenți la apelul nominal, așa că la început s'a urmat procesul contradictoriu, totuși după ce trib a respins câte-va cereri preparatorii, acești din urmă inculpații au părăsit sala, fapt care s'a consemnat; cere să li se recunoască inculpaților Levy și Grünberg, calitatea de oponenți.

Procurorul Racoviceanu nu se opune.

Tribunalul

Vedând că în ziua când s'a desbătut procesul înaintea trib. prezenți au fost numai inculpații B. Levy și S. Grünberg, că tot din dosar se constată că înaintea oricărei apărări, aceștia a părăsit sala (*).

Considerând că o dată stabilit faptul că asupra fondului, Levy și Grünberg, au fost judecați în lipsă, dreptul de oposiție prevăzut de art. 147 și 149, Pr penală trebuie să le fie dat.

Pentru aceste motive admite incidental ridicat și consideră ca bine îndreptate oposițiile lui Levy și Grünberg în contra sentinței No. 931 din 1900.

Pentru aceste motive, în unire cu d-l Procuror, admite oposiția făcută de Buhor Levy și Samuel Grünberg, contra menționate, sentințe.

(ss) D. Mavrodin, G. G. Volenti.

TRIBUNALUL ILFOV, Secția I C. C.

Audiența de la 27 Septembrie 1903

Președenția D-lui D. MAVRODIN, Prim-Președinte

Al. Parisianu, în oposiția ce a făcut în chestia fraudelor de la finanțe

Sentința corecțională No. 1158

Citațiuni. — Judecarea pricinilor corecționale. — Termenul în care inculpatul trebuie să primească citația. — Termenul de 3 zile. — Casul în care trebuie respectat. — (Art. 180 Pr. penală).

Oposiție. — Materie corecțională. — Casul în care hotărârea se dă în lipsă, cu drept de oposiție pentru condamnatul în lipsă. — (Art. 182 Pr. p. și art. 143 Pr. civ.).

1) Dispozițiile art. 180 din Pr. penală care prescrie că trebuie să se dea inculpatului un termen de cel puțin trei zile de la citațiune și până la judecată, nu se referă de cât la primele citațiuni cari preced judecarea inculpatului, iar nici de cum și la citațiunile date în judecarea oposițiunei sale.

Ast-fel, în cazul când inculpatul condamnat în lipsă face oposiție, densul este bine citat chiar dacă citația nu i s'a dat de cât în ajunul zilei de judecată.

2) Asemănat dispozițiilor art. 182 din Pr. penală se dă hotărâre în lipsă, și prin urmare hotărâre cu drept de oposiție, numai atunci când prevenitul nu se însușește, adică numai în cazul când nu este prezent la ziua fixată pentru judecarea pricinii sale, iar nu și în cazul când a fost prezent în instanță la strigarea pricinii sale, a răspuns la chemarea numelui său, a ridicat chiar unele incidente, însă s'a retras din instanță neluând concludsiuni,

(*). Dăm aci și jurnalul trib. cu No. 6112 din 15 Iunie 1900, relativ la chestie:

• Presinte, inculpații Buhor Levy și Samuel Grünberg, parte din reclamanții și parte din martorii. — Absinte, inculpații N. Șapira și Weintraub Moritz.

Adv. C. Stoicescu, cere amânarea că lipsesc unii martorii principali. — Trib. respinge.

Adv. Bădescu ridică incidental de amânare, căci martorii lui Buhor Levy s'au ascultat în lipsa lui, și este necesitate ca să se audieze în prezența lui spre a avea posibilitat a să le pună întrebări. — Tribunalul respinge.

După respingerea acestui incident, inculpații Buhor Levy și Samoel Grünberg, au declarat că se retrag din ședință.

Trib. constată că inculpații Buhor Levy și Samuel Grünberg, au fost prezenți în instanță.

Sentința se pronunță cu dreptul de oposiție pentru Natan Șapira și Moritz Weintraub, și cu apel pentru Buhor și S. Grünberg.

(ss) Cudalbu și Inca.

(N. B.).

(*). Veți în sens contrar sentința trib. Ilfov s. I ce publicăm tot în această pagină. (N. B.).

în fond în apărarea sa, și aceasta reese din chiar modul redactării dispozițiilor articolului 182 Pr. penală din care reese, fără nici o îndoială, că legiuitorul n'a admis deosebire de lipsă prin reprezentare și lipsă prin neapărare; afară de acestea, dispozițiile art. 143 din Pr. civilă, dispoziții care sunt chemate a complecta și explica lipsurile proced. penale, consfințesc dispozițiile art. 182 Pr. penală, arătând în mod expres că hotărîrea se dă în lipsă contra acelei părți care, la ziua însemnată pentru înfățișare n'a răspuns la strigarea pricinii sale și numai în acest caz

S'aŭ ascultat d-nii avocați B. Păltineanu și Ion Th. Florescu din partea oponentului inculpat Al. Parisianu; și d-l avocat Panu din partea părții civile Ministerul de finanțe precum și d-l procuror Magheru în concusiuși Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de oponentul Al. Parisianu:
Având în vedere că oponentul inculpat cere amânarea judecării opozițiunii sale, pe motiv că citațiunea, emisă pe numele său, 'i-a fost înmănată numai cu o zi înainte de judecarea procesului, nerespectându-se ast-fel dispozițiunile art. 180 din Proc. penală;

Având în vedere că, în fapt, se constată că Alexandru Parisianu, făcând opozițiune în ziua de 20 Septembrie/903, s'a fixat termenul de astăzi 27 Septembrie/903 pentru judecarea ei, emițându-se citațiuni în ziua de 23 Septembrie/903, citațiune pe care oponentul Alexandru Parisianu a primit-o în ziua de la 26 Sept./903;

Având în vedere că dispozițiunile art. 180 din Pr. p. prescrie, într'adevăr, că trebuie să se dea inculpatului, un termen de cel puțin trei zile de la citațiune și până la judecată, că aceste dispozițiuni, nu se referă de cât la primele citațiuni care preced judecarea sa, iar nici de cum și la citațiunile date în judecarea opozițiunii sale, cum e în speță, aceasta rezultând din însuși textul legii, care, ca sancțiune a neobservării acestor dispozițiuni, prevede numai nulitatea condemațiuni ce s'ar pronunța în lipsă contra persoanei citate; că de altminteri, aceste dispozițiuni, dictate pentru respectul dreptului de apărare, și pentru a se evita o condemațiune prin surprindere, încetează de a mai avea rațiune în cazul când însuși inculpatul, prin opozițiunea sa, cere instanțelor judecătorești numai fixarea unui termen de judecată.

Pentru aceste motive, în unire cu concluziunile d lui prim-procuror, tribunalul, respinge ca nefondat acest incident.

Asupra incidentului ridicat de reprezentantul Ministerului Public, relativ la neadmisibilitatea opoziției făcută de inculpatul Al. Parisianu:

Având în vedere că, în fapt, se constată că inculpatul Alexandru Parisianu a răspuns la apelul nominal în ziua de 19 Iunie/903, termenul fixat de judecată pentru cercetarea faptului ce i se impută, și că d-l avocat Jean Th. Florescu, în numele său, a ridicat înaintea tribunalului mai multe incidente tinzând la amânarea procesului, că tribunalul răspingându-i cererile ca nefondate, a prezentat o petiție semnată de oponentul de azi, prin care declară că să retrage din sedință;

Având în vedere că din dispozițiunile art. 182 Pr. p. rezultă că, se dă hotărîre în lipsă și prin urmare hotărîrea cu drept de opoziție, numai atunci când prevenitul nu se înfățișează, adică numai în cazul când nu este prezente la ziua fixată pentru judecarea pricinii sale; că modul clar al redactării dispozițiunilor acestui articol nu lasă nici o îndoială, că legiuitorul n'a admis deosebire de lipsă prin reprezentare, și lipsă prin neapărare; că de altminteri, dispozițiunile art. 148 Proc. civilă, dispozițiuni cari sunt chemate a complecta și explica lipsurile Procedurei penale, consfințesc dispozițiunile art. 182 Pr. penală, arătând în mod expres că hotărîrea se dă în lipsă: contra acelor părți, cari, la ziua însemnată pentru înfățișare, n'a răspuns la strigarea pricinii sale și numai în acest caz;

Având în vedere că, în speță, inculpatul Alex. Parisianu a răspuns la strigarea pricinii sale, ridicând mai multe incidente, ast-fel că nu se poate susține astăzi, că densusul n'a fost prezente la judecarea pricinii sale;

că declarațiunea sa, făcută înaintea tribunalului, prin petiția înreg. la No. . . . . /903, arată că densusul se retrage din instanță, despre care tribunalul a luat act, cu ocaziunea facerii acelei declarațiuni nu poate conferi azi nici un drept inculpatului, ci numai constatăriile ce azi judecata face din realitatea împrejurărilor pot arăta, dacă în realitate, inculpatul a pierdut sau nu dreptul de opoziție;

Că în speță, atât prezența inculpatului în instanță, concluziunile ce densusul a luat, cât și incidentele ridicate i-au ridicat dreptul de opoziție, conform dispozițiunilor art 182 P. p.

Pentru aceste motive, de acord cu concluziunile d-lui procuror Magheru, tribunalul, respinge ca inadmisibilă opoziția făcută de Alexandru Parisianu, etc.

(s) D. Mavrodin, P. Athanasovici, V. Riureanu.

p. Greffier (s) Pașaliu

Curiosități judecătorești

La una din judecătoriile de ocol din țară, ajutorul judecătorului a pronunțat următoare carte de judecată favoritoare la noua lege a proprietarilor:

„Astăzi fiind ordinea zilei cercetarea acțiunii intentată de X. . . . , domiciliat în . . . . . , cu petițiunea înregistrată la No. . . . . din . . . . . , prin care cere a se condamna Y. . . . . , domiciliat în . . . . . , la plata sumei de . . . . lei, ca chirie de la 23 Aprilie până la 26 Octombrie 1903, ...

S'aŭ prezentat astăzi . . . în camera de consiliu reclamantul și pârătul, personal.

Procedura completă.

După citirea petiției de intentarea acțiunii și a contractului de închiriere, vizat de administrația financiară a județului . . . la No. . . . din . . . 1902, care s'a vizat de noi, cerând admiterea acțiunii în ce privește plata chiriei. . . . .

Pârătul având cuvântul recunoaște semnătura din contractul de închiriere, recunoaște de asemenea plata chiriei ce se cere, și dacă chiria nu a achitat reclamantului, cauza este că are o poprire în mânele sale pe această chirie, după cum dovedește cu procesul-verbal încheiat de portărelul V. . . . după lângă tribunalul . . . . cu data de . . . . , pe care 'l prezentă; cu toate acestea chiria a consemnat-o la casa de depuneri cu recipisa No. . . pe care o depune la această instanță și care recipisă s'a luat de noi trecându-se în registrul de valori, la No. . . ; și pentru că reclamantul i-a intentat această acțiune cere ca să fiă condamnat la cheltueli de judecată.

Judecata,

Asupra acțiunii de față.

Având în vedere susținerile părților și contractul de închiriere prezentat;

Având în vedere contractul de închiriere prezentat de reclamant și recunoscut de pîrit;

Având în vedere că chiria de . . . ce se cere de reclamant e exigibilă de plată;

Având în vedere procesul verbal cu data de . . . . din care se constată că chiria imobilului . . . . este poprită în mânele pîritului, și deci plata chiriei nu o mai putea face reclamantului la epoca stipulată în contractul de închiriere;

Având în vedere că pîritul prin depunerea sumei de . . . . cu recipisa No. . . . dovedește că a consemnat chiria datorită;

Că ast-fel fiind, acțiunea reclamantului fiind pe deplin dovedită, câtă a se admite;

Având în vedere și cererea pîritului de a i se acorda cheltueli de judecată, pe motiv că nu densusul a fost în culpă de nu a achitat chiria reclamantului, cererea de a i se acorda cheltueli de judecată fiind justă, câtă a i se admite;

Pentru aceste motive, în numele legii, hotărăște: admite acțiunea intentată de X. . . . cu petiția înregistrată la No. . . . din . . . obligă pe Y. . . . să plătească reclamantului suma de . . . chiria imobilului din . . . . pe timpul de la 23 Aprilie 1903 până la 23 Octombrie 1903.

Obligă pe reclamant a plăti pîritului zece lei cheltueli de judecată.

Cartea se pronunță executoriă, conform art. 11 din legea proprietarilor, și cu apel în termen de trei zile de la pronunțare.

Data și citită în camera de consiliu azi la . . . .

p. judecător Z.

p. conformitate «Carierul Judiciar»

Fără comentarii!